

ЗОВ

Безшумно броди призрак на смъртта,
грижливо допокрива с бял саван земята, —
скрежно остър дих посред нощта
по снежни равнини изсъхнал лист премята.

И мисля аз за тебе, майко, — там
на твърдата земя в измръзналата лазва:
тъжа аз за себе, майко, сам
в засипан път... И нищо път ми не указва.

Приведен броди призрак на смъртта,
бележи гробове из сивата далечност,
и мълчи съдействено нощта
с мълчанието будно на самата вечност.

Студено ти е зная, майко, — там
на тъмната земя в бездушните прегръдки;
страшно ми е тука, майко, сам:
безсънна мисъл трови дух с горчиви глътки...

Озърнат спира призрак на смъртта,
в небето зад мъгли се плахо месец тули,
властен зов се носи сред нощта,
гъстее мрак, готов и мене да пребули.

П.К. Яворов